

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, za účasti **L. Z.**, zastoupené JUDr. Rostislavem Sochořem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Klíšská 18, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2005, č. j. 42 Ca 13/2004 – 7,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2005, č. j. 42 Ca 13/2004 - 7, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2005, č. j. 42 Ca 13/2004 – 7, bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 6. 3. 2002, č. j. DS/3460/457/02 a rozhodnutí Okresního úřadu Děčín ze dne 23. 1. 2000, č. j. RD/42540/2001-SŘ-620, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty L. Z. (dále jen „účastnice“) ve výši 4000 Kč a vysloven zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud především uvedl, že nesdílí názor stěžovatele, že v postupu správního orgánu I. stupně nebyly zjištěny žádné vady. Jeho předcházející názor byl vyvrácen Nejvyšším správním soudem a teprve následně byl zákonodárcem vtělen do nového správního řádu. Dnešní výhrada krajského soudu směřuje primárně opět vůči prvostupňovému rozhodnutí okresního úřadu a má opět formální příčinu. Ta tkví v takovém nedostatku odůvodnění sankčního výroku onoho aktu, jenž měl za následek jeho nesrozumitelnost a následnou nepřezkoumatelnost v odvolacím řízení. Stěžovatel však tento nedostatek nezjistil a svým rozhodnutím je chybně potvrdil. Důvodem správního řízení proti účastnici bylo způsobení

prakticky bezvýznamné dopravní nehody s malou hmotnou škodou bez jakéhokoliv poškození zdraví jejích účastníků a bez vlivu alkoholu. Zjevně šlo o takový konflikt, který by se podle platných předpisů mohl vyřešit na místě dohodou zúčastněných osob a bez účasti policie. Ta však přece přivolána byla, zřejmě kvůli vyjasnění okolností nehody pro řízení s pojišťovnou, přičemž konečným důsledkem pro účastníci pak bylo uložení velmi přísného trestu spočívajícího nejen v nemalé pokutě, ale především v mnohaměsíčním zákazu řízení všech motorových vozidel. Lze připustit, že pro tak přísný postih měl prvostupňový správní orgán nějaké důvody, byť z podkladové policejní zprávy nic podobného nevyplývá. Pak je ale měl ve svém rozhodnutí podrobně popsat a uvést, jak a s jakým výsledkem přihlédl před uložení trestu k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1999Sb. ve znění pozdějších předpisů). Ze správním orgánem I. stupně formulovaného odůvodnění ovšem rozhodně nelze zjistit, zda vyměřená sankce odpovídala souhrnné závažnosti spáchaného přestupku. Tento nedostatek měl odvolací úřad shledat a zajistit nápravu. Pokud se to nestalo, jsou i jeho postup a následný verdikt rovněž chybné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že se krajský soud neřídil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2004 č. j. 7 As 12/2003 – 54, když nepřezkoumal napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů, ale zabýval se pouze jednou ze žalobních námitek, kterou je tvrzená nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost uložené sankce. Z tohoto důvodu zásadně stěžovatel nesouhlasí ani s vydaným rozsudkem, ani s názorem soudu v jeho odůvodnění uvedeným. Již v prvním odstavci odůvodnění se soud mimo právní rámec tohoto případu vrací ke svému předcházejícímu názoru (vyjádřenému rozsudkem ze dne 31. 1. 2003 č. j. 42 Cad 108/2003 - 24) i přes skutečnost, že tento názor byl Nejvyšším správním soudem vyvrácen a teprve následně zákonodárcem vtělen do nového správního řádu. Podle názoru stěžovatele takové předjímání budoucí nové právní úpravy právního předpisu do konkrétního rozhodování případu o přestupku spáchaném dne 1. 4. 2001 rozhodně nepatří. Stěžovatel neshledal, že by odůvodnění uložené sankce nesplňovalo dikci ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), neboť ta přímo neukládá odůvodnit uloženou sankci. Jak sám krajský soud uvedl, zrušil napadená rozhodnutí výhradně z důvodu formální vady. Přitom je zřejmé, že se nejedná o vadu, která by měla vliv na věcnou správnost zrušených správních rozhodnutí ani nezpůsobuje jejich nezákonnost. K názoru krajského soudu, že se jednalo o bezvýznamnou dopravní nehodu, která mohla být vyřešena bez účasti policie, stěžovatel poukázal na to, že účastnice porušením ustanovení § 4 písm. a), b) a § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., způsobila dopravní nehodu, kterou je podle ustanovení § 47 odst. 4 citovaného zákona povinna neprodleně ohlásit policistovi. Vzhledem k tomu, že při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na majetku třetí osoby (majitele vozidla R. M.), vznikla účastníkům nehody povinnost ohlásit ji policistovi (§ 47 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb.). K hodnocení uložené sankce krajským soudem stěžovatel uvedl, že podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích lze uložit za přestupek pokutu do 7000 Kč a zákaz činnosti do 1 roku. Účastníci byla uložena pokuta 4000 Kč a zákaz činnosti na dobu 6 měsíců. Obě vydaná rozhodnutí podle stěžovatele dostatečně naplňují obsah ustanovení § 47 správního řádu i obsah ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Vydaná rozhodnutí jsou v souladu s příslušnými zákony a ostatními právními předpisy, byla vydána orgány k tomu příslušnými, vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti. Proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen v celém rozsahu.

Účastnice ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na svá předchozí podání ve věci, ze kterých je zřejmá její argumentace. Má i nadále zato, že soud postupoval správně, když zřejmě vadné správní rozhodnutí zrušil. Není smyslem soudního řízení vyčerpávajícím způsobem konstatovat všechny vady postupu správního orgánu, popř. vady napadeného správního rozhodnutí. Pro zrušení rozhodnutí správního orgánu je postačující, byť i jediná podstatná vada řízení či rozhodnutí. Účastnice proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V daném případě se jedná o druhou kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, jímž bylo opět zrušeno rozhodnutí stěžovatele. Proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel proto v kasační stížnosti především namítal, že se krajský soud neřídil zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, když nepřezkoumal napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů a zabýval se jen jednou ze žalobních námitek. Tato jediná relevantní stížní námitka je opodstatněná. Protože důvodem prvního zrušení předmětného rozhodnutí stěžovatele bylo, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla osoba, které se toto rozhodnutí týkalo, náležitě označena individuálními identifikačními znaky, zavázal Nejvyšší správní soud krajský soud, aby v dalším řízení v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Přesto, že v žalobě účastnice namítala, že byla postupem správního orgánu I. stupně zbavena základních práv účastníka řízení, zejména práva na přítomnost u výslechu svědků spojené s možností klást jim otázky, dále že kromě vad provádění důkazů bylo vadné i jejich hodnocení, že písemná vyhotovení správních rozhodnutí obou stupňů jsou nepřezkoumatelná a že poškození účastnice je zjevně nepřiměřené, krajský soud se omezil pouze na jeden z nich, který se týkal nepřiměřenosti postihu účastnice, aniž by na další žalobní body jakkoliv reagoval, např. alespoň tím, že by uvedl, proč se jimi nezabýval. Přitom ale bez jakékoliv vazby na žalobní body vyslovuje názory týkající se závažnosti dopravní nehody, spekuluje, zda vůbec byla nutná na místě nehody přítomnost Policie ČR a dokonce vyslovuje hodnotící závěry o tom, že sankce uložená účastnici za spáchaný přestupek byla velmi přísná. Takový postup je v rozporu s ust. 75 odst. 2 s. ř. s. Jestliže se tedy krajský soud nevypořádal se všemi žalobními body, které účastnice uplatnila v žalobě, přičemž je nerozhodné, že je hodnotil v již vydaných rozsudcích, je takový rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V této souvislosti je nutno také poukázat na to, že sice podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, může podle okolností zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, ale v takovém případě musí také tento postup zdůvodnit. Postupem podle citovaného ustanovení se výrazně zasahuje do pravomoci veřejné správy, a proto je třeba jeho použití citlivě vážit. Nelze totiž přehlédnout, že rozhodnutí vydaná správními orgány obou stupňů tvoří jeden celek. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (např. ze dne 31. 8. 2004 č. j. 2 Afs 45/2003 - 118, ze dne 16. 12. 2004 č. j. 2 As 21/2004 - 67, ze dne 9. 3. 2006 č. j. 1 Afs 52/2005 - 88 a ze dne 16. 10. 2006

č. j. 2 As 8/2006 - 130) opakovaně uvedl, že odvolací orgán má možnost napravit jak vady řízení před správním orgánem I. stupně, tak vadnost prvostupňového rozhodnutí. Jsou-li vady odstraněny, resp. napraveny, v řízení před odvolacím orgánem, není správní řízení jako celek ztíženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Je proto nezbytné, aby krajský soud, ruší-li rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, také hodnotil, zda se jedná o takovou vadu, kterou může či nemůže odstranit odvolací orgán.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá napadené správní rozhodnutí v mezích všech žalobních bodů obsažených v žalobě.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu